

بَرَسَاتِي

فصلنامه داخلی هیأت محبان اهل بیت (ع)

شنبه ۲ اسفند ۱۳۹۹

۸ رجب ۱۴۴۲ / ۲۰ فوریه ۲۰۲۱

شماره نهم (ویژهنامه) • دوره جدید

۲۰ صفحه • رایگان

بِداوِ یَکِ مُسِی آوِ بَرِکَهِ تاتَم

مصطفی خورشیدی

● تَکِ بَرَسَاتِي اَخْنوم:

● زبُونِ گِراشِي، دَسِ خِدا

● کائِتی با شاعِریا؛ شِعْرِ گِراشِي یا فارسی؟

● با بِچِیاتو کُوتا حِرفِ اَنی؛ گِراشِي یا فارسی؟

● پَنجاهِتا کَلِمه اصیلِ گِراشِي، واجِئی!

● به خاطر زبان مادری صورت گرفت
راه اندازی «همساده» همت؛ نه حمایت

با آثاری از:

امیر حمزه مهربانی، مصطفی کارگر، علی سپهر، مصطفی خورشیدی، مریم قاسمی زادگان، فوزیه ثابت، مسلم محمدی، محمدامین نورانی، جواد آبافکن، فاطمه بهبودی، ابوالفضل روانبخش، مرضیه قربانی، محمود آذرائین، محسن افشار، محمدامین نوبهار، زکیه جعفری، راضیه سیاح، مجتبی بنی اسدی، راحله مهربانی، علی محمدی و محمد شیروان.

مجتبی بنی‌اسدی
سر دبیر

زبونِ گراشی، دسِ خدا

اکود و فارسی کائت داورده. بخال هم گطرن. وخته تصویری زنگ آنوم و ریحانه از تک گوشی شبن، گه‌گاهی فارسی کائت آدره. عمه و خاله، خال و عام و رفیکیا هم بعد حدود دو سال، انیز پنگی وخت یکش، شمره فارسی کائت آدرن. هرَم‌شو، دگه یکش شوشنفتن که «مجتبی با ریحانه گراشی حرف ازت نه فارسی». فرض اگر ورم که شوشنفتن یا شوسید چدن. برچه باید با یک بچ گراشی که ننه و باشو گراشی‌ان، فارسی کائت بدروم؟ حالا کتتیا انوسوم

و کنار، دگه لش سفیدیا هم، کپیل شکردن (آخنی: عادت شکردن) که «باید با بچیا فارسی حرف بتوم». اصلا کائت ما سر ایکه «با بچ خوتو گراشی حرف بئی یا فارسی» نیسن که دگه دوره ای کائتیا سره اونتن. هر کسی با بچ خوش آمنه که دلوش شوه، کائت آدره. کائت ما ای ان که ما و شمایی گراشی، رزگاری رو و چشیمو دداووم، که پیش فرض با بچیا فارسی کائت داوردان. ای ینه یکشده واگردوم و عنوان ای متن که «زبونِ گراشی، دسِ خدا».

انیز ریحانه نوا که با خانوموم سر ایکه با بچیمو فارسی کائت بدروم یا گراشی، بحث موکه. البته جر مونکه، امی کائت منظور من. دو تا دلیل انه شو که فارسی شمره کائت آدرم، دو تا دلیل هم ما مو، که گراشی بتنر. انه کانع بی. حالا ریحانه انیز دو سالش نبین که وخته یکچی امبارن، دلش شوه بینه، ناگه «بینم»، آگه «بشم». حالا ای همش نی. ریحانه م بغلن اچم س بیاجی مو. تا ریحانه شبن، بعضی وختیا، شروع

گفت و گو

کائتی با شاعریا! شعرِ گراشی یا فارسی؟

محمدامین نورانی
دانشجو

هر جا تک دنیا که یک زبوء محلی استفاده اکین، ش پله، تم کسه با امی زبوء اسازن و تم شعر اکائین. شعر و کسه باعث آب ایی زبوء از خطر نابود بد در آمون پ. ایی دف اما چسوم سراغ چندتا از شاعریا گراشی تا شوتمز در مورد زبوء گراشی کائت بدرم. مصاحبه با شاعریا گراشی مۆخت جالب و خوندنی ان وله وخت مصاحبه شو تم با زبوء گراشی به، خوندنی تر هم آواب.

اول خوتو معرفی بکنی؟

قاسمی زادگان: مریم قاسمی زادگان. فروردین ماه سال ۷۰ تک گراش دنیا ایتسم. انیزم زنده‌ام. رادیو تراپی امخدن. علاقه‌مند و شعر ادبیات. **نابست:** اول گراشی پرسیدا! «اول بوگه ته کش؟» این گراشی تر نیست؟ (مصاحبه کننده: بر ایی که مؤدبانه‌تر به انچی اموا پرسسی) گیرمو تک امی ان. خیال اکتم گراشی آرف بتوم بی ادبی ان. ما فوزیه نابتم. لیسانس کامپیوتر امبارن. وله سر کار نیسم. خونه‌داری کرداتم.

فتاحی: مهدی فتاحی ایستسم، متولد ۱۳۷۵ تک گراش. لیسانس نرم‌افزار امخدن و کار حسابداری اکتم. **مهرابی:** ما امیرحمزه مهرابی ام. پس حاجی مهرعلی مهرابی. بازنشسته هیأت علمی دانشگاه. دکترای مدیریت و دو تا فوق لیسانس جامعه‌شناسی و مدیریت فرهنگی و لیسانس دبیری ادبیات اومبا. هشت‌نه ماهن که بازنشسته

بشم: اردیبهشت ۱۳۳۹ هم متولد بشم. متألم و پنج تا بچ امسن. **بهمنی:** معصومه بهمنی‌ام. افتخارم ایی ان که معلم بشم و ایستسم. الان مدیر کانون فرهنگی تربیتی حضرت معصومه (س) شهرستان گراشم. هنرمندم و شاعر.

کارگر: مصطفی کارگرم. متولد فروردین ۵۹ تک گراش. فوق لیسانس زبان و ادبیات فارسی.

شعر گراشی تم آگائی؟ آگ نوبر چ؟ آگ نه بر چ؟

قاسمی زادگان: شعر گراشی تم آگاتم وله تعدادش خیلی انگشت شمارن. فک بکنم فقط دو تا غزل، یک مثنوی پنگی دوبیتی رباعی امب. اولین شعر گراشی‌ای که امگت چدم و خزمی بر خانواده و مرحوم نباجی مو امخد. خیلی تشویق شو کردم. خطاب و خدا وا. (برچه؟) شاید محض ایکه هر شعر گراشینی مه خاطر نانی و شعر گراشی خوش‌گته خیلی سخت‌ترن از شعر فارسی خوش‌گته.

یک وسواسی که موقع شعر گراشی و خرج اتم ای ان که موه هممه کلمه‌یاش گراشی به. و ایکه اول فارسی فکر نکنم بعد تحت‌اللفظی شه گراشی بکنم. اصالت اشیبه. که با ای شرایط شعر گراشی گته سختن.

بحث نبود یک مرجع بر انتخاب کلمه درست‌تر بین تلفظیاء مختلف هم ایسن. خیلی از کلمه‌یاء گراشی هممو چن یک

تلفظ ناکنوم. وخته شتک شعر دارم مشکل پیش دا. هر کسی شوه طبق تلفظ خوش امی کلمه آخنه و بعضی موکع‌یا از لحاظ وزنی قافیه‌ای و مشکل آخا.

دگه ایکه دایره واژگانی بر خلق یک اثر خیلی مهمن. ما با اینکه گراشی حرف اتم وله دایره واژگانی فارسیم محض کتاب خده مثلاً خیلی بشتن و راحت تر مشا حرفی که موه بشم و فارسی تک شعر بوگاتم تا گراشی.

بحث مخاطب هم ایسن، بالاخره شعر گراشی دامنه مخاطبینش کمترن.

نابست: قبلا مشتت امینوشتن. وله آل یا نه. (برچه؟) اول شعر دس آدم خوش نی. مشتت ام خیلی اشنی. قافیه هم کم گیر زا بر شعر گراشی. وله دلیل اصلیش ای ان که ما خیلی حساسم تک شعر گراشی نوشته. باید کاملاً گراشی به. بدون هیچ کلمه فارسی. وله منز حرف زته مو کامل گراشی نی سختن. ما دو تا شعر گراشی امسن که قافیه‌ش آمنه ستن جور بکنم. و دردم ناخا.

فتاحی: شعر گراشی سعی امکردن بگاتم، وله جوری که دلچسب به و خوش بیه، بنزن. ینه شروع اکتم و چند بیت اچم جلو.

قاسمی زادگان:

یک وسواسی که موقع شعر گراشی و خرج اتم ای ان که موه هممه کلمه‌یاش گراشی به. و ایکه اول فارسی فکر نکنم بعد تحت‌اللفظی شه گراشی بکنم. اصالت اشیبه. که با ای شرایط شعر گراشی گته سختن.

بعد اینم آمی که مَواس نیسن. دل‌لش هم ایی ان که تک ایی دوره، به خاطر تسلطی که رسانه‌ها شوئه و زبون معیار گسترش دزه آیه، ناخودآگاه مضامینی که تک شعر استفاده بوزا، بر پایه زبون معیار ان که فارسی به. مثلاً مضامین طنز، عاشقانه، سیاسی، دینی یا هرچه دگه، تک زبون خومو نمود آشنی دگه.

مهرابی: بله، ما ۹۰ درصد شعریام گراشی ان. البته ما خو جزء شاعریا نادئم و له خاب تفننی بعضی مویا در قالب نظم برخی کلمات ردیف اکئم. و نزدیک بیست و پنج-شش سالن که شعر آگائئم. **کارگر:** بله. هم خاطرش موه و هم بر تجربه.

شعر گراشی بستر طرفدار آشه یا شعر فارسی؟

قاسمی‌زادگان: به نظرُم بر مخاطب گراشی، شعر گراشی یک نمکدو آشه. احساس نزدیکی بستر آکد. مخصوصاً ای مورد تک نوخه و مرثیه گراشی آمدن. که بر گراشیا چدو ان. و خیلی آشنفتن که شمر بستر ارتباط آگردن. **ثابت:** شعر گراشی نوشته ا گراشی واخده سَخین. و نظرُم آگه کامل گراشی به مشتری بستر آشه و له گراشی واخده یک مشکلی ان که باعث آیه مردم از خنرش بگردن. آگه صدا بفرسن خوش شو زا ار چند ارزش ادبی شعر فارسی از نظر مردم بسترن. منظورم از صدا فرسز ای ان که مکس

”

ثابت:

شعر گراشی نوشته ا گراشی واخده سَخین. و نظرُم آگه کامل گراشی به مشتری بستر آشه و له گراشی واخده یک مشکلی ان که باعث آیه مردم از خنرش بگردن.

شعر پشناون تا آخنن.

فتاحی: هر کدوم و جای خُش. شعر گراشی محض محدودیتی که تک انتخاب کلمه مناسب جلو پای شاعر آیه، خلاصه آوایه تک کلمات قدیمی و ای کلمات یک جس نوستالژیک آشنن که مخاطب به وخت خُش پَسند آکد. و له شعر فارسی محض تاثیر گذاری بسترش و جدی تر بودنش طرفدار آشه. **مهرابی:** نادئم ما بررسی اومینگردن. آدم باید آماری بگره تحقیق بکد و له با توجه به استقبالی که از شعر و ترانه گراشی آیه چن زبون مادری شو ان و راحت تر ارتباط برقرار اکینن ما فکر اکئم شعری بستر علاقه شوئنن. معمولاً زبون مادری زبونی ان که آدم شمره ارتباط قلبی و عاطفی شوئنن و بیشتر مردم خاطرش شوئوه.

بهمنی: معلیم که شعر گراشی تک گراش طرفدار بستر آشه و شعر فارسی طرفدار بستر آشه. **کارگر:** حتما شعر فارسی. چون آدمیای بستر با زبان فارسی حرف

انن. ولی زبان محلی هر جایی که به، نسبت به زبان رسمی کشور تعدادش کمترن. و له هر کسی طرفدار زبان محلی خوش هم اسن.

خوتو طرفدار کتاش ایسی؟

قاسمی‌زادگان: متاسفانه شعر گراشی نسبت و فارسی کمتر آشنفتن و امخدن و طبیعتاً کمتر امکان ای بدن که با شعر گراشی انس بگرم. غیر از انار و بادگیر آقای صادق رحمانی، فکر اکئم شعر گراشی آندو شاعریا خیلی پراکنده به صورت تصنیف یا نوحه آشنفتن و جمع آوری بده به صورت مکتوب ما آمدن. ای هم کاری ان که ان شالله انجمن شعر چشمه گراش آشپنا انجام آدت.

ثابت: ما وتی خیلی مزبر مهم و آ که گویش گراشی حفظ بیه. بچ اولوم هم آمش گراشی غلیظ ممره حرف آرت که گراشی وامنه. و له یک کشی خیلی تک جمع یگ جوری و آ که مه بچوم گوت نعلنت و پا بوکو، و دگه ای که ما که چش تلوزون شکه پستا شوپرسی

چه گتای؟ مئر آمی آندو بچیا هر دو نمونه شوئمره حرف آتم و اتفاقاً معادلایش هم شو یاد آتم. تک شعر هم هر دوتاش موه آگه امیشا خُش نوشته. بر خد فارسی راحت تر آشا واخده. و له آگه شعر گراشی خُش به عین فارسی خُشن. و له چون خیلی بدوم زا که کلمات فارسی شه گل گراشی اکینن و شیر آگائین خاطرش آناوه. **فتاحی:** هر دو. یته ناشا گته مثلاً ما شعر فارسی آختم و گراشی ناختم. به مناسبت خُش هر دو خُش و جوو ان.

مهرابی: از جواب قبلی معلیمن. ما

کارگر: هر دو تاش.

دل تو شوه اولین کتاب تو

گراشی به یا فارسی؟
قاسمی‌زادگان: تا حالا فکر امینگردن و له امکان آشه مثلاً مجموعه دوبیتی گراشی به. **ثابت:** گراشی خیلی مهمن. مئرزه هم بحث وامونده گویش اسن، هم ای که یگ زمانی پش خوم فیک مکه تک شعریای فارسی آکده شاعر قدر اسن که ما زئر صفرم، و له شعر گراشی گته شاید شردم اچم بتر به. و له الان مزبر فرکی ناکود، مئر ایگده مچی اسن که

* شعر گراشی بستر طرفدار آشه یا شعر فارسی؟

* آشا با شعر، زبوء گراشی رو از خطر حفظ کرده؟

* بر بچیاتو شعر گراشی آخی؟

باید یاد بگرم که و فکر کتاب نیسم.

فتاحی: فارسی. چن که فرصت آزمون و خطاش بسترن.

مهرابی: ما چندین کتاب قبلاً امنوشتن. هفت هشتا کتاب با زبان فارسی آیه، البته اولین کتابم درباره یکتا از مفاخر گراش شهید سید ناصر سعادتین و اسم

”

کارگر:

خیلی وختن موه کتاب گراشی امیه. و له چاپ و نوشته گراشی مئر ایگه باید فونتیکی هم اوشبه، سخت ترن و بیشتر وقت اگره.

کتاب سردار بی نشان ان. اما آگه و عقب واگردم موقعی که کتاب امینوشتسو دلم شوه که گراشی بنویسم، هر چند اولین شعری که صادق رحمانی به زبان گراشی آشنوشت ما هم تک نگارش و دستور زبانش و اصلاح بعضی مضامین نقیش اموا. الان هم در صددم کتاب شعرم که به زبان گراشی ان در فرصت مناسبی چاپ بیه.

بهمنی: فارسی. جالب هم آیه آگه و گراشی ترجمه اشواکئم.

کارگر: خیلی وختن موه گراشی به. وله چاپ و نوشته گراشی مئر ایگه باید فونتیکی هم اوشبه، سخت ترن و بیشتر وقت اگره.

شعر کدیمی گراشی چی تزر حفظن؟

قاسمی‌زادگان: ترانه یاء محلی ای که تک عیشیا آخنن آهنگ و نوا دلنشینی اوشسن که به نظرُم همه دس کم یک دوتاش شز حفظ به. بر ما شعری که موقع بعی شبرن خونه دما آخنن یک حال هواء خاصی آشنن: «اشاو گلم شبرن جون دلم شبرن» و «له له اناشا» که چن بیت ترجیع وسط شعر تکرار آیه خیلی بامزه ان.

ثابت: شعریایی که بر بچ آختم ایلکه بلدم، شعریای تک عیش آخنن هم آگه آخنن شوامره آختم.

فتاحی: شعریای استاد رحمانی که تک انار و بادگیر چاپ بزین بسترش حفظم. **مهرابی:** واقعیتش ایی ان که ما شعر گراشی امینوشتن. قدیم تر شیخ رحمانی شعر گراشی آشنوشتو و له مجا پخش نبی که مئر حفظ بیه. **بهمنی:** یک خورده ای حفظ ایسم. **کارگر:** بله. ولی نه زیاد.

بر بچیاتو شعر گراشی آخی؟

قاسمی‌زادگان: متاسفانه الان که گپتر بدن نه و له تک گراش تا بچ نوزادن فقط تصنیف و ترانه گراشی ان که بر ابراز علاقه و بچ دس و دل آدم آیه. مخصوصاً موع بچ شخنده! البته آگه میشا ایشیا شه جز شعر حساب بکنم. **ثابت:** هر چی بلدم آختم.

فتاحی: بچ آمی! و له در آینده

صدرصد. معتقدم هر کسی باید و زبون خُش حرف بزت و ایی تنوعی که به وجود زا، خیلی جوو ان. البته طبیعی ان که باید و زبون روز جامعه هم مسلط به.

مهرابی: بله ما معمولاً وخته شعر گراشی آگائئم تا چند رز تک خونه شعر توسط بچیا و خانواده تکرار آیه. بچیا هم خاطر شعر گراشی شوئه.

بهمنی: بله آختم. حتی فی البداهه (بک دَفه ای) هم شعر شزبر نک اکئم. مثلاً از کوه ایش مزبر آخد:

ای پسه خدا اشدسَم / امام رضا اشدسَم / چه انچی اشدسَم / پس و ایی خُشی اشدسَم / من کپترش اشدسَم / من بهترش اشدسَم / خشتریش اشدسَم / بهتریش اشدسَم / ... شکر خدا کشدسَم. و ممره آخنه.

کارگر: کم اومخدن. چون شعر مکتوب گراشی فقط دو تا کتاب بستر نی.

آشا با شعر، زبوء گراشی رو از خطر حفظ کرده؟

قاسمی‌زادگان: حتماً. هر کلمه ای که تک شعر استفاده آیه ششا تا موخت وامنه. مخصوصاً آلا که حتی گراشی حرف زتمو متمایل و فارسی و ایدن، شعر گراشی خیلی ششا کمک بکد و ماندگاری زبان. و له و شرط ایگه آثار جمع آوری و حفظ بیه. هر چند قدیم، مردم ارتباط بستر با شعر شیدن و شعر چنا تک رسانه قوی عمل شکردن، همه شعر شز حفظ آگردن، ای انتقال زبان بر عوام از طریق شعر بستر صورت شگرتن و له آلم تأثیر خُش آشه.

ثابت: حتماً. وخته فردوسی آگه «عجم زنده کردم بدین پارسی» پس حتما آشا ضمن اینکه شاید بهترین راه، شعر

”

بهمنی:

با بچوم فارسی حرف آتم. و له جایه حساس و گراشی شمره حرف آتم و سعی اکئم حتماً گراشی تم شه یاد آتم. حتماً گپتر که بی دگه همش شمره گراشی حرف آتم.

گراشی نوشته به. نشر گراشی هم خشن و له مردم، شعر مطمئناً بیشتر آخین.

فتاحی: بله تاثیر اُشه و اُشا. و له صرفاً با شعر گُته، زبون همی که هسن حفظ اُبه. اگر قرارن زبون اُچمی گسترش پیدا بکند، باید نوشته بیه. حالا چه شعر به، چه متن به. نوشته ان که اوامنه و ساختار پیدا آکد. **مهرابی:** جواب مثبتن قطعاً. شعر مخصوصاً آگه مردمی به یکنه از ابزاریا قوی بر حفظ یک زبون ان. مثلاً فردوسی و حافظ و سعدی چکده نقش شوعه تک حفظ زبون فارسی. شعر گراشی هم آگه فرهنگ سازی بیه به شکل ترانه و سرود و بیت و تک جامعه مطرح بیه، قاعدتاً تک حفظ زبو تأثیر اوشسن. مخصوصاً آگه الفاظیایی که تقریباً مهجورن و کمتر صحبت اُبه تک شعریا استفاده بیه که از بین نیجه.

بهمنی: بله قطعاً. شعر آگه خش گُته بیه تک ته از روشیاء حفظ زبون گراشی ان.

کارگر: شک مکو.

با بچیاتو با زبوء گراشی صحبت آکنی یا فارسی؟

قاسمی زادگان: ما یک بچی بیشتر اُمی. حالا نگانم متاسفانه و له فارسی شمره حرف اَنم. شاید و ئمی علتی که کمتر شعر گراشی آگائم. مَوخت حِس مِکه آگه گراشی بگائم کمتر مَشا مَفهوم انتقال اَنم. باید اعتراف بکنم که درباره خیلی از مسائل (مثلاً علوم تخصصی) امانشا اُمه که فارسی در موردش حرف اَنم و گراشی حرف بَنم. محض اُمی ترجیحم بر بچوم فارسی بودن هرچند خوم مَوخت گراشی حرف مَزتن. غیر از ای، نادانم برچه طبق عادت هر بچ کوهای شینم ناخودآگاه شمره فارسی حرف اَنم و با بچ خوم امانشس گراشی بگائم. شاید محض ایکه منابع یادگیریمو، رسانه‌یامو و زبون فارسی بدن و

الگو تفکری مو له فارسی شکل اُشگرتن. بعیدن، و له امیدوارم یک رزی تصمیم بگیره گراشی هم حرف بزت. **ثابت:** و نظرم بچ هر دوتاش باید بلد به و کامل هم بلد به. **فتاحی:** قطعاً گراشی.

مهرابی: اما با هر دو تاش صحبت آکنم. اول کار آگائوم یکنه از والدین فارسی صحبت بکند و تهدو گراشی. البته بیشتر گراشی صحبت آکنم. ما پیشنهاد آکنم اُمی خانوده‌یا که تک شهر غیر گراش زندگی آکنن با بچاشو گراشی صحبت بکنن و خود بچیا در از خونه فارسی یاد آگیرن، و له خانوده‌یائی که تک گراشین تک خونه با هر دو زبو حرف بینن تا هر دوتاش یاد بگیرن.

بهمنی: فارسی و له جایاء حساس و گراشی شمره حرف اَنم و سعی آکنم حتماً گراشی نم شه یاد اَنم. حتماً گپتر که بی دگه همش شمره گراشی حرف اَنم.

کارگر: هر دو تا. چون خانم فارسی حرف ازت. وله بخش گراشی حرف زته، با مائن و بچیا هم گراشی و فارسی بلدن.

در آخر هم آگه فکر آکنی حرفی چی در مورد زبوء گراشی گت نبدن بگانی.

قاسمی زادگان: کلاً مسئله زبو مَوخت یک مسئله جالبی مزبر بدن. مخصوصاً وخته دانشگاه چدم استان کردستان. متوجه بدم خیلی از واژه‌یا گراشی با زبون کردی مشترکن و خیلی شز په دَنم. به نظرم با وجود تمام مطالعاتی که صورت اُشگرتن درباره زبان جنوب کشور دگرم خیلی جای کار اُشه. یکنه از آرزویام ای ان که یک گروهی جمع بِنم و تمام واژه‌یا گراشی جمع‌آوری بکنم و به صورت فرهنگ لغت گراشی در بیاروم. کاری که آگه انجام بیه غیر از ارزشمندی و مزایای دگه‌ش، خیلی کار بر کسپایی که شئوه اَنر زبانی گراشی تک بکنن، چن شعر و داستان و نمایشنامه، راحت اواکد.

ثابت: الان خیلی از قسَمتیاء گویش گراشی از بین چزن. البته یک مقداریش طبیعی ان. که هر زبونی تک دراز مدت

”

مهرابی:

شعر مخصوصاً آگه مردمی به یکنه از ابزاریا قوی بر حفظ یک زبون ان. مثلاً فردوسی و حافظ و سعدی چکده نقش شوعه تک حفظ زبون فارسی. شعر گراشی هم آگه فرهنگ سازی بیه به شکل ترانه و سرود و بیت و تک جامعه مطرح بیه، قاعدتاً تک حفظ زبو تأثیر اوشسن.

تغییراتی آکد. و له یگ مُشتیش هم به خاطر ای ان که بعضی جایا مردم کسر شأن آذنین که گراشی حرف بنن و نهایتاً فعلش گراشی آگائین. خیلی مِکس آمدزن که فکر آکنن گراشی بودن و گراشی حرف زته شزبر کسر شأن و له ما هیچ وخت مزبر اُمه نه بزَن. میادین تک دبیرستان یک دَفه معلم ریاضی‌مو که من شیراز وا مسخره شز گویش مو که که «شما به میگو میگوید ملخ، به ملخ میگوید میگو» آنکه محترمانه جواب اموادا که «زبان فارسی و گویش گراشی مستقل از یکدیگرند و مقایسه ی این دو اشتباه است» دگه اصلاً مسخره اُشنه که. یک چی که دَلَم شواس سوال بکنی ای وا که واپرسی نظرم درباره نوحه گراشی گُته و خده چه ان؟ با اینکه شعر محلی سوزش بیشترن و له متاسفانه کمتر نوحه گراشی اُشفتین که خش به یا خیلی خش به. یک مشکلی هم که تک شعر و نوحه گراشی نوشته اَسن ایی ان که از کاول استاد کارگر گراشی نوشته مُز بر سَختن و خش نانویسَم مَنز که فارسی فکر آکنم و گراشی انویسَم.

کارگر: خیلی دلم شوه ایلکه بیشتر شعر با زبون گراشی بنویسم. وله سختن. مثلاً که تک جامعه کمتر به زبون گراشی فکر کردائوم و کمتر شنفتائوم و دگه کمتر هم انویسوم. یک دلیل دگه هم اوشه که منبع مکتوب زیادی و زبون گراشی مونی. ای مصاحبه باعث بی جدی‌تر فکر بکنم بر گراشی شعر نوشته. ممنونم.

امیر حمزه مهرابی
عضو انجمن شعر چشمه

وَختی نوحه وَ گراشی خده بی

بچگیم تن تاکنی شعری مگت / و گپییم نه اُمگت نه اُشفت تا که وَختی زائر مولا بدم / چن مجنون عاشق و شیدا بدم اُشفتتسو که وصل تسکین اَدت / داروی صبری شه هر مسکین اَدت و له بعد از وصل خوش، دل شمره چو / گرگر اُشکه سینه، او تش مجو ناله و زاری مکه خم رز و شاو / له لب و چشم نه او واه نه خاو عشق پیری سر به شیدایش کشی / بلکه بدتر، ننگ رسوایش کشی حَب و بغضم میتک نوحه ائو / حرف و گفت خم چن روضه مأئو ای که مام گت نوحه نی، خین دین / از قلم جاری له کاغذ و لن راز دل در بند و بیل شتر نی / حرفیامم غیر غنض و مثر نی ادعای شاعری و مئه نذا / ای قباء استه استه میندا هر چه حرفیان و فارسی شگتن / محض ای شعرم گراشی اُمگتن بخت و شلواي گراشی عالی ان / وله جاء نوحه خیلی خالی ان و گراشی هسکه نوحه ناخنه / شعر و شلوا مو و شیعه نامنه خلیل اشگت نوحیات خم آخنم / و حسین (ع) صاحب عزا دل اَبنم شأگت که ابرو ریزی مکه / دسته یک ذا و چنین چیزی مکه وَختی نوحه وَ گراشی خده بی / جلو گرئخ مردم کده بی خلیل الله «نه نه رثدم» که شخد / خرسیا تلاج شکه جمه و شمَد

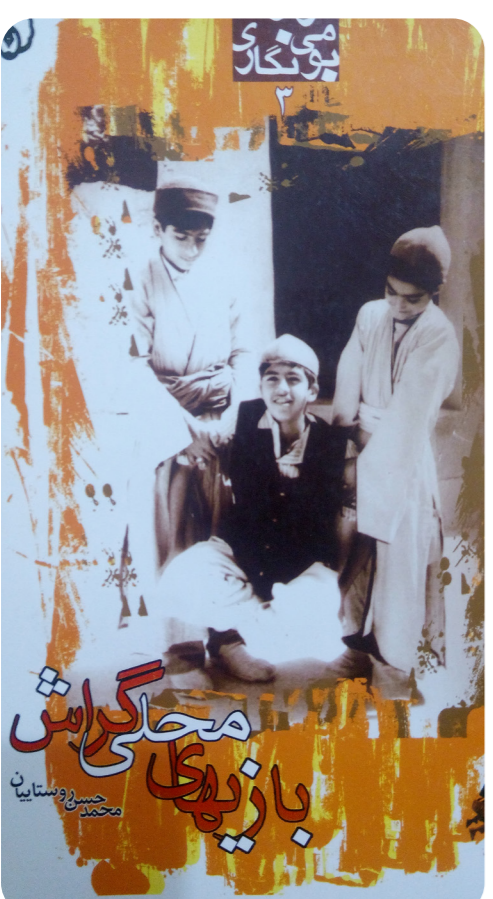
پم پم ت تس ک

محسن افشار
کارشناس تربیت بدنی

مو پو شنسو ودر زاعونت. ای کاره باعث لذت و شادی بچیا ابی. **قوانین بازی:** تعداد بازیکنان ۲ نفر تا ۴ نفر کال کده عمودی و افقی نزه پارچه یا برگ تک سیلاخ عمودی ریخته خاک نرم تک سیلاخ افقی **توضیح برساتی:** ای بازی تک کتاب آقایی روستایی هم اونتن. تک کتاب بازی‌های محلی گراش که نشر همسایه چاپ اشکردن، خیلی بازی کدیمی اَسن که الایا دگه اصلاً بازی نابه.

ای بازی نزدیک بتر و جایی ک خاک نمی اوش ب انجام مو ادا. بازیکن یک سیلاخی به صورت افقی دُرُس شک، بعد یک سیلاخ عمودی از براش له عمی شک، به صورتی که با هم ارتباط اوش پ. بازیکن ور سیلاخ عمودی، پارچه بی یا یک تکه برگی شنا، و تک سیلاخ افقی خاک نرم مو آریخت، بعد کامل موأ پو شنا تا بازی آماده شروع بپ. بعد با ای جمله بازی شروع مو آکه: «پم پم ت تس ک» بعد محکم مو اُزت دهانه سیلاخ عمودی و خاک نرم تک سیلاخ از دهانه ای که با پارچه یا برگ

بازیهای محلی گراش
محسن افشار

عکس: راحله مهرابی / پندری

کائتی خَشِ تَر و بهتر از کائت کدیمینیا مونی. شُ پِاک انش حرفیاشو اکده خَشین که دلت اوشناوه شز پا اُرْسش. ن فیسُ افاد شسن، ن چن مَن آلا یخی و کنزکی. تک دور و زمونه‌ای که خیلی از حرفیا مو مغز اشنی، یک موضوع مغز مو سک اوشک، امی هم زبون مادری وا. مَز امی، به مناسبت رز زبون مادری، چدم سراغ گپ‌تِریا بشم چ تر با بچیاشو کائت ادرن.

زینب کلاس دومن. پاشو تک خیابون امدی، وسدم بر حرف زت. زینب هم، پشت سرش، ل موتور اداسو. مَواس کلاس انسم، امگت: «سلام زینب خانم، خوبی؟» جواب اشوادا: سلام، خشم. م باشو گت: همیشه گراشی حرف ازت؟ اشگت: خونه فارسی شمر حرف انم، گراشی جواب م ایت. سوژه‌ای ک مَواس اواجو. حرف م ازت گوشیش زنگ اشخ، مامان زینب وا. حرف شو که تمو بی زینب

اشواپرسی: «باپایی مامان چش گت؟» جواب اشوادا: «میگه دارید میاید خونه میوه هم بگیرید.» بچ اصرار بر گراشی حرف زت اشوا، باشو انکار. ای دور و زمونه همه یک گوشه شوبارن، گپ و کوه. امیرحسین کلاس هشتم درس خدای. ننشو لیسانس اشبا، باشو هم دیپلم. ننه و با تک خونه با هم گراشی حرف ان، وله امیرحسین عادت اشسن فارسی صحبت اکود. ننشو اگ وقت پیام ایت گراشی تایپ اکود. شگام: مامان فارسی بنویس، نادنم چ اتنوشتن. ول انگار ن انگار. ایک اشگت م خنچو. امگت: خاب شما که تحصیل کرده اسسی، گراشی بلد نیسی؟ ننه امیرحسین هم با خنه جواب اشوادا: تک دانشگاه زبون گراشی دگ شوپاد ندسوم. راس شگت، یک عمرن گراشی حرف زتام، ول آلا ک ای گزارش و زبون گراشی تایپ کردام دنسیام امن ک تی ترش اگت، نون گنم اشکم فیلادی شو. (کنایه از این که هر کسی نمی‌تواند

با بچیاتو کوتا حرف انی؛ گراشی یا فارسی؟

محمد شیروان
دانشجو معلم

عکس: باقلعه گراش - فاطمه بهبودی / بندری

کار دشوار را
انجام دهد)
چن رزی ک گزارش
آماده مَواک، و
تعریف جدیدی از
زبون مادری هم

رَسدم. با چنتا
از بایا صحبت مک،
همه‌یشو و یک قضیه
مشترک اشاره شوا.
تک خونه ننیا با بچیا
فارسی صحبت اکین و

بایا گراشی. وقت مَواپرسی: نپ بچیاتو با زبون مادری حرف نانن؟ خنه ش اک و جواب ش ادا: با زبون مادری شو حرف انن دگه، نیاشو فارسی حرف انن، بچیا هم چن ننیاشو. ای قضیه بشتر بین خانواده پایایی ش تک چش ازت ک جوون تر دنن. نادنم، شاید دنیا مو عوض بدن، یا تحصیل والدین باعث بدن که خیلی از والدین اصرار بر فارسی حرف زت بکنن. قضیه جایی جالب تر اواب که بعضی از بچیا با ننشو فارسی حرف انن و با باشو گراشی یا بالعکس.

موضوع، موضوع کم اهمیتی نی. محمدحسین کلاس نهم و ریحانه کلاس پنجم درس خدان. با ننشو وسسنوم در مورد زبون مادری حرف مازت، که بشم با بچیا گراشی حرف بنوم یا فارسی؟ ننشو اعتقاد اشوا که خیلی موضوع مهمی نی. هرکدوم بچ خوش شواس انتخاب اکود. امنک حرف م ازت محمدحسین تاف

خَش اُمنادنس چ گوتای. اُمنشس تحمل کرد. اُمگت محمدحسین چ تاف خوت واخداش؟ اینزا وقت جوابش میاد دا م خن اچ. جواب اشوادا: «تک ای وضعیت کروناپی دس چسوم جشن ددو در آورده دت خالمو. آلا مامانمو اگه بچیا گراشی حرف بنن یا فارسی خیلی مهم نی.» راس شگت، بر هر چیزی جشن، مراسم و دغدغه م اسن ول بر موضوعاتی که باید ارزش قائل بوم انگار ن انگار.

کائت آخر

بچیا مو هم گراشی باید بلد بن هم فارسی. گراشی تک خونه و کیچی یاد اگرن، فارسی هم تک مدرسه. مهم ای اسن ک حرفیا مو مغز اشپ، تاف دل اچ. چن کدیم دور یک اینیوم، خَش بوگام و خَش خن بکنوم. حرفیا مو گرن از گار یکت واز بوکود، ن زبومو چن مار مکس نیش بزت. ۲ اسفند هم بهونه‌ای اسن بر ای ک زبومو بشتر بشناسم، زبونی که از کوا تا آلا با امی کائت داردام.

به خاطر زبان مادری صورت گرفت راهاندازی «همساده» همت؛ نه حمایت

علی سجادی
دانشجو

همساده، یکنه از کدیمی ترین نشریه یا گراش آن که سال ۷۱ منتشر ابودن. عمده محتوای همساده به زبان مادری اختصاص اشوا. مهز امی چسوم سراخ صادق رحمانی، سردبیر نشریه، که حالا مدیر نشر همسایه و مدیر مسئول مجله ادبی چامه آن. رحمانی متولد ۱۴۲ و گراش دنیا آنتن وله حالا تک تهران زندگی کردای. همچنین، کائت کوهای با علی سپهر هم موبودن. علی سپهر هم از کدیمی نیا همساده بودن که وضعیت مالی نشریه رو ایلک سر و سامون شدند. آمنه که ادنی، رحمانی و سپهر، هر دو تاشو شاعر اسس.

۱
صادق رحمانی: آشنایی من با فرهنگ مردم به برنامه فرهنگ مردم رادیو برمی گردد. اواسط دهه پنجاه که مرحوم سید محمد انجوی شیرازی (الف. نجوا) برنامه فرهنگ مردم را اجرا می کرد. سبک کار او بدین گونه بود که از مردم شهرها و روستاها درخواست می کرد که فرهنگ عامیانه خود را به صورت نامه به نشانی رادیو در میدان ارک تهران بفرستند؛ بنابراین او موضوع را مشخص می کرد و سیل نامه ها بود که به رادیو سرازیر می شد. بعدها در سال ۱۳۵۶ تا ۱۳۵۹ وقتی

به یاد دارم که ما برخی از این مباحث را برای روزنامه خبر جنوب آقای ابوالقاسم فقیری؛ فرستادم و در آنجا چاپ کرد. همچنین برای مجله اطلاعات هفتگی، در صفحات فرهنگ مردم به دبیری محمدباقر نجف زاده بارفروش چاپ می شد. در پی همین موضوعات بود که مرحوم زادان اقتداری که در شیراز زندگی می کرد و به گراش هم علاقه داشت نامه در سه چهار صفحه نوشت و در آن به مطالب مندرج در «همساده» معترض شد که این اباطیل چیست که شما منتشر کرده اید، ولی به هر حال آن چه گرد آمد، واقعا باورهای مردم بود که به مرور و با تغییرات اجتماعی، علمی و فرهنگی آن باورها رنگ باخت. باورهایی که متعلق به جهان اسطوره ای بود؛ جهان جن و پری ها. ممکن است برخی از آنها ناخودآگاه هنوز هم در میان مردم رواج داشته باشد. هنوز هم نشانه های «توتم باوری» در میان مردم گراش هست. مثل همین

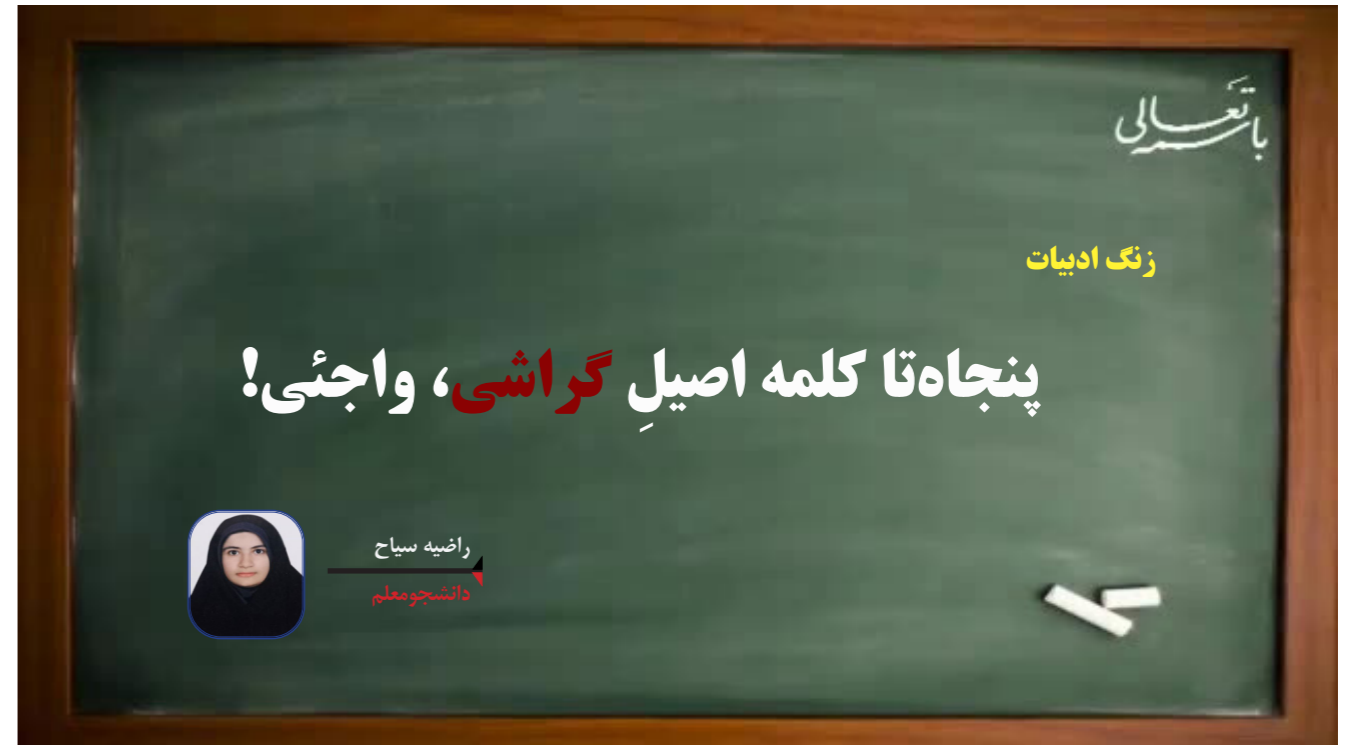

”

در پی همین موضوعات بود که مرحوم زادان اقتداری که در شیراز زندگی می کرد و به گراش هم علاقه داشت نامه در سه چهار صفحه نوشت و در آن به مطالب مندرج در «همساده» معترض شد که این اباطیل چیست که شما منتشر کرده اید.

در مدرسه راهنمایی ابدی گراش تحصیل می کردم دو تن از معلمان بوشهری - که تمایلات چپ داشتند - به نام آقایان عیوضی و علی مدد تلاش های زیادی داشتند تا ما دانش آموزان را با فرهنگ بومی آشنا کنند. به یاد دارم که نمایشی را هم به روی صحنه بردند که درباره وقایع قلعه گراش بود و بسیار مورد توجه قرار گرفت. پس از آن و در دوره دبیرستان (سال ۱۳۶۴) به سرودن شعرهایی به گویش گراشی پرداختم که حاصل آن در مجموعه تکرار نشدنی «انار و بادگیر» به چاپ رسید؛ بنابراین در من علاقه به فرهنگ گراشی رسوخ پیدا کرد. در این شرایط تصمیم گرفتم مجله ای را با عنوان «همساده» راه اندازی کنم. فکرم را با «عبدالکریم خواجه» که عضو فعال کتابخانه مرحوم محبی (پدر زین العابدین محبی) گراش بود در میان گذاشتم. با «عبدالمهدی آینه افروز» که مدیر کتابخانه بود هماهنگی لازم را انجام دادیم و کار را در سال ۱۳۷۰ آغاز کردیم. من در آن ایام در حوزه علمیه قم به تحصیل اشتغال داشتم و چون مجله همساده گاهنامه بود به مرور و آرام آرام کار را پیش می بردیم. اون موقع در گراش تایپ زنگار وجود نداشت. برای همین شماره اول را به صورت دست نویس نوشتیم و طرح های عبدالکریم خواجه نیز به آن اضافه شد.

۲
استقبال مردمی خوب بود. هر چند برخی با احتیاط برخورد می کردند و برخی تشویق و برخی هم این مباحث را دون شأن مردم گراش می دانستند.

پنجاهتا کلمه اصیل گراشی، واجئی!

راضیه سیاح
دانشجو معلم

اونت؟
وله از همه زرنگ تر یکنه از بچیا وا که تک کنج ازاسو وغپ غپ ارچی خوش شیاد زاونت یا آندو بچیا شوگت، شینوشت تا تکلیفش شه جلاو اوبی...
خدایی حرف آسونی هم شیگیر اونتسو: «خ» امی تا سرکلاس زونوم پنجاه تاش اشنوشت وچوا! الا که بعد از بوری وخت ویاد امی رزه اوسم و ای متن امنوشت، بدنی چندتا از کلمه یا تاب که بچیا شواجسسو هم آخر کار بنویسیم. اگه معنیش تونادنس، پیشنهاده اکنم که خوتو پرس وسوال یکنی تا از تولای امی کلمه، چندتا کلمه وعبارت دگه هم یاد بگری! اگر کامل معنی همه اش تودنس هم از پشت ای تریبون تبریک عرض اکنم! شما یک اچمی زبون واقعی ایسی!

«اوروسی - کاچه - عگره - سکارو - طلبونی - ریچره دراز - چکال - بریخ - کشمه - دسمر - ملاز - زارگ - توت - فوکه - ایملکه - اوشته - تی تخ - ملسندی - نچک - خرس»

اختصاص یافته به هر فرد! خاب قسمت اول تکلیف خشا آسوننا... کلمات اصیل گراشی پرن! وله امی چه ای که کار سخت شوکه قسمت دومش وا... «طبق حروف اختصاص یافته به هر فرد» امه دلشو ونک نک وا که اگه یک کلمه سختی شوگیر اونت چه بکنن؟ اگه «چ» شوگیر اونت چه؟ اگه «ف»؟ «غ»؟ خانم جعفرزاده از برا دفتر کلاسی شواخد وبه ترتیب شه هر کسی یک حرفی ادا. شکر خدا ماخو حرف آسونی میگیر اونت: «ک»... هرچی خوش کلمه اصیل اوشه هرچی امخومو از ق تبدیل شه ک اکنم... به هر حال جزو معدود دقایبی واکه شانس معوا! تا لیست تمو وابی؛ کلاس چو له هوا! هر ساری یک صدایی شکه...

یکنه کلمیا کدیمی که نمبیه شو استفاده شکردن شواخد، یکنه تف خوش مرنگ مرنگ شکه که پنجاه تا کلمه کدیمی گراشی اصیل که با یک حرفی شروع بیه از کو بیازم؟! یکنه هم علاجی اشناو سر خو بزت که ای چه شانسی آن ما اومه؟! چه حرف کمیابی آن که گیر ما

کم کم رزیا آخر اسفند وا و امهم حساب کتاب مواتکه که دگه از چندم نواعم مدرسه! معلمیا هم حساب کار خوشو شوواتکه و قبل از ای که مرغ از تله بگروزه، تا شوشس درس و مشک و تکلیف و کار عملی شودس اذم...
ام رزه زنگ آخر ادبیات موات! خانم جعفرزاده معلم ادبیاتمو از جن رز قبل اشگتسو یک تکلیف مهم و خشی بر عید مزیر در نظر گرتسی... امعم دلخور و جوخور گه نام شوه چه موبگه! چه کری مودس اذت!
بالاخره و ساعت آخر رسزم و وخته درسش تمو اشواتکه، نوبت توضیح تکلیف وا... اول سوال اشکه کیا تک کلاس گراشی نیسن؟ تا یک تکلیف دو شز بر در نظر بگرم مز ای تکلیف فقط بر بچیا گراشی تعریف بزین! اما هم دلمو له توه سرد و گرم آسو که بشم چه آشی شز بر تک کردسوم! یک ماژیک آیینی اشواسه و چو شه له تخته نوشت: «یافتن پنجاه کلمه اصیل گراشی به همراه معنای کامل و شویوه تلفظ به لاتین؛ طبق حروف

وضعیت اجتماعی و فرهنگی حساس بودند و همه چیز را کنترل می‌کردند، به یاد دارم که برای فعالیت ما هم محدودیت‌هایی اعمال می‌شد، اما چون با رضا کارکن دوست بودم و به من اطمینان داشتند و به‌نوعی گراش که فضایی عام داشت، انجام می‌شد، سرانجام با ما کنار آمدند. البته مجوز ارشاد را هم نداشتیم. از این پس تعداد کسانی که دوست داشتند با ما همکاری کنند بیشتر و بیشتر شد. از شماره دوم مطالب را که آماده می‌کردیم، به قلم می‌بردم و به شکل حرفه‌چینی زرنگار و در قطع ۴۱ انتشار یافت.

مواد و محتوای نشریه در کلیت کار خود مشخص بود. هر دو سه صفحه ستون خاص خودش را داشت. افسانه، مثل‌ها، باورها، شغل‌های قدیمی، نامه‌ها رسم و رسوم گراشی‌ها. بر همین اساس مردم به‌ویژه دانش‌آموزان مطلب می‌فرستادند و اندک‌اندک کار ما رونق گرفت و جا افتاد. حتی از دبی هم شعر و مطلب به ما می‌رسید و نام‌ها و مطالب‌ها بیشتر شد.

علت این‌که روی مباحث بومی گراش تکیه می‌کردیم یکی علاقه شخصی بود و ضرورت گردآوری چنین مطالب بود که برای اولین بار انجام می‌شد. بعدها البته علاقه‌مندی پیدا کرد و کار را ادامه دادند. موضوع دیگر این بود که هرگونه مطالب اجتماعی در آن شرایط حساسیت برانگیز بود و مثل الان فضای کار مطبوعاتی و فضای مجازی باز نبود. ما هم مجوز رسمی نداشتیم و پیگیرش هم نبودیم؛ بنابراین برای اقلان خودمان و احساس رضایت از کار فرهنگی و خدمت به

شهر این مسیر روشن‌تر بود.

برخی از مطالب با گویش گراشی تهیه می‌شد. گویش گراشی همان‌طور که می‌دانید زبان مردم فارس قدیم است. گویش ما در منطقه، پدر بزرگ زبان فارسی امروزی است. از طرفی زبان مادری ماست و ما باید بدون کم‌وکاست زبان و گویش خود را به نسل بعد منتقل کنیم. برای همین مثل‌ها را به همان صورت که گفته می‌شد با گویش گراشی به روی کاغذ می‌آمد.

ما تا ۱۳ شماره آن را منتشر کردیم. روی جلد آخرین شماره هم مشکل عوض استوار بود. سعی می‌کردیم روی جلد هم از آدم‌های شناخته شده باشد. روی یکی از جلد‌ها هم عکس علی مرد اسب‌افکن بود که با تاریخ معاصر گراش و جنگ قلعه‌ای ارتباط داشت. خلاصه تمام محتوا با گراش مرتبط بود.

این ۱۳ شماره خوشبختانه همچنان موجود است و من با کمی بازنگری در آن در مجموعه‌ای با نام «الله بده بارون» به‌صورت کتاب منتشر شد. و در سایت معتبر انسان‌شناسی و فرهنگ معرفی شد. مثل همیشه همت بود تا حمایت. اون موقع خوش نمی‌داشتیم که کسی به ما هزینه پرداخت کند. یک‌بار این شایعه ایجاد شد که مرحوم رهبر محبی قرار است از «همساده» حمایت کند. البته نیت ایشان خیر بود، اما این شایعه برای ما که با روحیات خاص خودمان، می‌خواستیم مستقل عمل کنیم منافات داشت؛ برای همین آن را متوقف کردیم. در کار روزنامه‌نگاری، اگر حمایت مالی کسی را پذیرفتید، توقع ایجاد می‌کند. باید بر اساس سیاست‌های منبع مالی عمل کنید و این برای ما خوشایند نبود و نیست. البته این حمایت‌ها اگر به‌اندازه‌ای باشد که انتظاری در دیگری ایجاد نکند، پذیرفتنی است و در همه جای دنیا معمول است.

عکس از آرشیو علی سپهر

رحمانی:
ما تا ۱۳ شماره آن را منتشر کردیم. روی جلد آخرین شماره هم مشکل عوض استوار بود. سعی می‌کردیم روی جلد هم از آدم‌های شناخته شده باشد. روی یکی از جلد‌ها هم عکس علی مرد اسب‌افکن بود که با تاریخ معاصر گراش و جنگ قلعه‌ای ارتباط داشت. خلاصه تمام محتوا با گراش مرتبط بود.

سپهر:
از ابتدای کار تا آخر کار هیچ مسئولیتی برای هیچ کدام از بچه‌ها تعریف نشده بود. چارتی نبود که مسئولیت‌ها بر اساس آن تعریف شده باشد. با توجه به شخصیت شیخ صادق که هم اهل هنر و قلم همه‌ایشان را که فردی جریان‌ساز بود به عنوان رئیس قبول داشتیم. هر چند خودشان خاکی بود و هیچ ادعایی نداشت.

در سال ۱۳۷۵ من بر اساس همین نام و به پیشنهاد مرحوم احمد اقتداری، نام مؤسسه نشرم را از همین مجله برگزفتم و بیش از ده‌ها جلد کتاب مؤثر در حوزه تاریخ و ادبیات منطقه منتشر کردم. البته دغدغه روزنامه‌نگاری مرا رها نکرد و از سال ۱۳۹۷ تا هم‌اکنون با همان روحیه و رویه شانزده شماره از مجله ادبی چامه را در سطح ملی منتشر کرده‌ام.

علی سپهر، از همساده‌ای‌ها بوده. او هم حرف‌ها و خاطراتی از روزهای شروع و توقف نشریه دارد. سؤال‌های فائوس و جواب‌های سپهر را بخوانیم:

چگونه وارد نشریه همساده شدید؟
بهبتره سؤال را اینطور مطرح کنید که چگونه آن را تشکیل دادید نه اینکه چگونه وارد نشریه شدید. چون مجموعه‌ای وجود نداشت که وارد آن مجموعه بشویم. نشریه همساده با محوریت شیخ صادق رحمانی و تلاش‌های مهدی آئینه‌افروز به صورت دلی شکل گرفت. البته نباید از زحمات

عبدالکریم خواجه به سادگی گذشت. حتی یادم است یکی دو شماره اول را توی خانه مهدی آئینه‌افروز دور هم جمع می‌شدیم و کارها را راست و ریست می‌کردیم. از ابتدای کار تا آخر کار هیچ مسئولیتی برای هیچ کدام از بچه‌ها تعریف نشده بود. چارتی نبود که مسئولیت‌ها بر اساس آن تعریف شده باشد. با توجه به شخصیت شیخ صادق که هم اهل تفکر بود و هم اهل هنر و قلم همه ایشان را که فردی جریان‌ساز بود به عنوان رئیس قبول داشتیم. هر چند خودشان خاکی بود و هیچ ادعایی نداشت.

چه مسئولیتی در نشریه داشتید؟
برای کار و تأمین هزینه‌های چاپ نشریه با توجه به اینکه وابسته به جایی نبودیم باید کاری می‌کردیم تا کار زمین نماند. بنده سعی کردم این کار را انجام بدهم تا استقلال نشریه حفظ شود.

چرا روند کار نشریه متوقف شد؟

با توجه به مشکلات آن زمان روند کارمان ادامه‌دار بود. یعنی چند سال. و در این مدت سعی شد دایره اشخاصی که مطالب‌شان چاپ می‌شود گسترده‌تر شود. نشریه هم جای خودش را باز کرده بود. از نظر موضوع و مخاطب و هم طیف بیشتر اشخاصی که قلم می‌زدند. (روند توقف را) بهتره از آقای مهدی آئینه‌افروز بپرسید اما برای ادامه هر کاری مدیریت نقش اساسی دارد.

جذب هزینه‌ها و خرج کرده‌ها به چه صورت بود و نقش مردم در حمایت از نشریه چگونه بود؟
جذب کمک‌های مردمی با توجه به جا نیفتادن لزوم انجام این کار سخت بود. اما وقتی از مردم، با

مردم و برای مردم باشید کارها را آسان‌تر می‌کند.

هدف از نگه داشتن شماره‌های مختلف نشریه بعد از این همه سال چه بوده؟ آیا مؤسسه خاصی برای اهداف خاص مدنظرشان در امورات مختلف، از آن استفاده کرده است؟

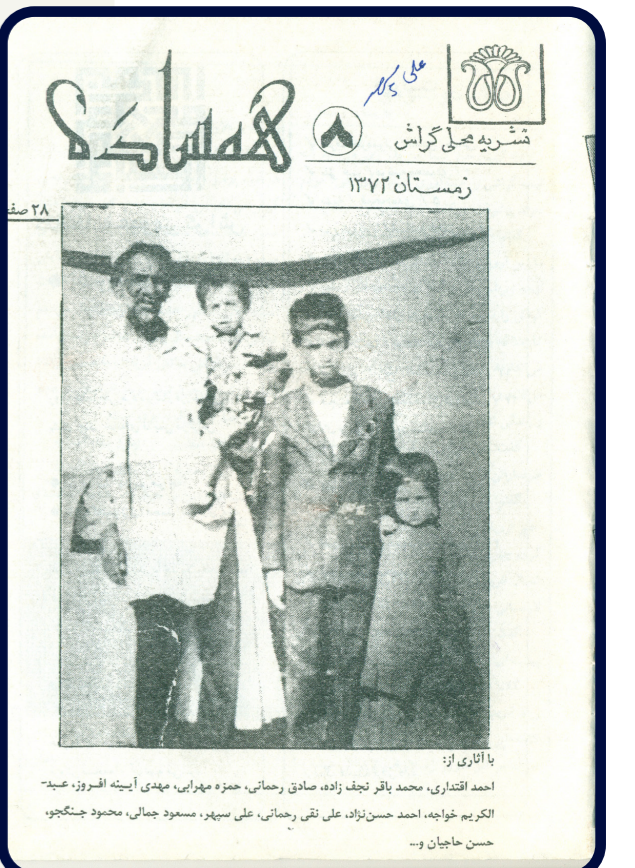
فقط برای اینکه تلاش‌هایی که انجام دادیم را حفظ کنم به این امید که برای آیندگان به درد بخورد. شاید کسی تمام شماره‌های نشریه را نداشت. البته خودم هم یک شماره آن را کم داشتم که تکمیلش کردم و البته کپی آن را در اختیار بعضی از عزیزانی که لازم داشتند قرار دادم.

صحبت آخر از همساده به برساتی (فائوس)؟

همدل و مستقل باشید. اگر می‌خواهید جریان‌ساز باشید باید چارت تشکیلاتی با اهداف کوتاه مدت، میان‌مدت و بلندمدت داشته باشید. البته در راستای خدمت به مردم و مملکت و مذهب به نحوی که در آینده افسوس فرصت‌های از دست رفته را نخورید. تشکر می‌کنم که خاطرات خوب گذشته را برای بنده زنده کردید. ان‌شالله موفق باشید.

برای کار و تأمین هزینه‌های چاپ نشریه با توجه به اینکه وابسته به جایی نبودیم باید کاری می‌کردیم تا کار زمین نماند. بنده سعی کردم این کار را انجام بدهم تا استقلال نشریه حفظ شود.

با آثاری از: احمد اقتداری، محمد باقر نجف زاده، صادق رحمانی، حمزه مهرابی، مهدی آئینه‌افروز، عبد-الکریم خواجه، احمد حسن‌نژاد، علی نقی رحمانی، علی سپهر، مسعود جمالی، محمود جنگجو، حسن حاجیان و...

امیر حمزه مهربانی
عضو انجمن شعر چشمه

یادِ وَتِی

شاو له کپر خته
کرکه خرده تک لته
چه خشاه فصل بهار
و په پتی لته

جای خرمو توت آء
سامسونت مو گلت آء
نمببه باور بگه
بهترین جاه سفت آء

داد و بیداد از اثرز
آه و فریاد از اثرز
بچیا بعد از خومو
نا گائن یاد از اثرز

مچیمو و باز بدن
حرمیا و ماز بدن
هستا مو راس نکتام
مرییا و گاز بدن

درس مخدم سواد منی
معرفت زیاد منی
زحمت بائا و ننه
هستا مو و یاد منی

دلیا دیر از یکن
بچ و بائا سیر از یکن
کار خشمو طعنه واء
بسه تیر از یکن

رختیامو جومه نی
سرپنامو خونه نی
همه فیس و فادئن
تک نارمو، دو نه نی

بائا تننا کار اکد
زن و بچ و کار اکد
محض ول خرجینیا
خو غریبی خوار اکد

امرزه چکد خشاه
بسپا پراز بشاه
له اوشته تک تنیر
نخود و کله تشاه

ببمو بندر اچو
کاکا زر کندر اچو
تا که از سفر داؤنت
همه جو مزدر اچو

عاممو سگت بدآو
کمک آده رنز و شاو
بعد کار و خستگی
نومو واه تلیت داو

جمیامو کرپس آء
طام نو مو ملسی آء
همه کدری نو شواء
وله هسکش نه بس آء

غذاء مرغ و پلاو
شامی و کباب گاو
دو سه باری ماخه
رنز برات و تک خاو

وله دلمو چه گش آء
حرفیا همش خش آء
هر کسی میپش ذائنت
کف پاش مله چش آء

آسیا مو جاغن آء
آو خالی راغن آء
نون خشک تلیت آو
چون گشت پازن آء

نون گرم تک تنیر
همره مسکه و شیر
بی بی مو شوپاخی
نون نازک و فطیر

مهوه تک دسنه
خندل و خاد خشنه
چه خشاه وخت برو
تار و تار رچنه

اچدم له پشت بو
سکراو و کرتگ نو
کانت بی پی گپه
هشمو از کله شبو

نئنی و کایه بچ
پس رنگی و خلیج
خونه آباد و خش آء
و حضور بچ و کیچ

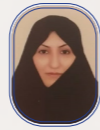
بل بل خجه و درو
دید شکه عین چرو
کیچی گود و گترابی
هر دفعه بعد برو

دار تیپا چه خشاه
دار کله گلپش نوآء
دگه مئیاد م نذا
مام لی تتواخه چه واء

خیابونمو خیر واء
گاز فرمو آره واء
جای تیراهن بو
چب سفید و مهره واء

شعر گراشی

جَوونی یارِ غارِ ما سَفَرِ چو

فوزیه نابت
عضو انجمن چشمه

جَوونی یارِ غارِ ما سَفَرِ چو
وَ پیری شاوِکِ شیِ مَزِ دِلِ وَ دَرِ چو

بِجِ بازِشِ پشِ اَما وُلشِ که
دَمِ یَکِ لَکَمَه نو اَندَه گَترِ چو

دَلشِ بازِشِ نه دا چُن اَدَمِ اینی
اَمشِ خُو اَنکه وَا اَمرشِ خُو سَرِ چو

مَگه اَر که گِراشا گُشنه وَا مَند؟!
بَرِ یَکِ چار کَدُ تَنبو چَترِ چو؟!

جَوونیشِ خُو تکِ غُربَتِ سَرشِ که
سِرِ پیری سَراغِ مَرُو ترِ چو

سِرِ صَدامِ بیا پیلِ، خُوشِ مَوائِسِ
بِچَمِ باشو شَواسِ که بی خَبرِ چو

مِ دِلِ وَا مَندِ سه چارِ ما وَا مَندِ ده
خَدا خُوشِ شَائِدا که بی ثَمَرِ چو

شاو رَزِ لَنتِ اُمکه که شِ دَسِ او
کَشِ اوّلِ خُو نا، عَینُوشِ وَ جَرِ چو

وَ تِی غُصَه یامو گمِ وَا ، چه خَشا زُغالِ
تَیترِ
لِه اِ مَنکَلِ پُرِ تَشِ، کوئِنِ شیرِ بَلالِ تَیترِ؟

تکِ داوَلو مو اَشِشِ مِ، یَکِ لیتی تَرَ که اِ اَشکا
با لیتی لکِ وَا اِ رِشِته، اَبی چِچِکالِ تَیترِ

شاو مُو خاوِ اچو له غالی، زُرِ پامو نوا نیالی
یَکِ چی وَا نَمدِ شوَاگتِ، لِه اِ خَرِ جُوَالِ تَیترِ

بُوایا مو تکِ صَراو، نَنه یا مو اَمه تکِ ده
پُوسیا شَکه وَا تابعِ، لَکَمه اِ الالِ تَیترِ

دُو تیا کاوُ شَغنوا بُو گائِنِ مَوناو نَومزادِ
اَنیا خَبرِ شَونابی ، چه شَبی اِگالِ تَیترِ؟

کاچَه یا پُرِ ازِ بَرو وَا ، دِلیا اَمشِ جَوونا
پَکَوه اِ کائِمِ مَوازتِ، اَمی یَکِ چِکالِ تَیترِ

خَرمی مَواکه وَ خَتِ شَواءِ بَرُدَمِ پشِ اَبه
اَما رِئزانه اِچِزَومِ ، خَونه اِ نَخالِ تَیترِ

دِلِ ما دَرایِی اِنِ نِی دِلِ گاو

چَکد اُمگتِ مَچه وَا مَنِ تکِ ده
که چه اَلا سَترائِشِ تَه اِ تاو؟

ما شیرینمِ تَه فَرهادشِ بَرِ ما
مَگه گِئلِ کَر دائِمِ یا بَسائِمِ چاو؟

بده فِکری بُو کُویِ ای خُو نه وَ عَضنِ
که چه دِلتَنگَمو بیدارمِ اَرشاو؟

ما ایرانمِ تَه چَسیشِ اَندَه او
ما بیدارمِ چَشِ تَه اَز دِزِنِ خاو؟!

ما بَشترِ خَرسِ چَشِ اَمنی بَرِیزمِ
مَگا چَون سَگِ مَوخَتِ اَتوانزِنِ وَاو

تَه نِصفِ شاو اَویچِ اَخرِشِ ما غُصَه
سَفرِ چَسیشِ سَفرِ نا بَلِکَه زَتراو

تَمو وابی دِلَمِ بَرِ چه نه اُونتاشِ؟!

شعر گراشی

چَشتِ مرهمِ در دَمِنِ ای ننه

علی سپهر

شاعر

بوری شَسَم بوری چَشتِ اومکه تا ک
چَشتِ و دِل از دِده تِه سِرِ واپ
نِ چَشتِ اومبَس و نِ دِل سِرِ وابی
بودم پیر و چِدالم باکِ باکِ

صُب و گِه ما بیدار اُشکه از خاو
بداو اچوم از اکِه تا تگِ او
زر ساگِ کِناری دم دمِ طور
خَشن هر مایِ لَشت و یکِ تکی داو

عکس: محمد شگوهی / پندری

مریم قاسمی زادگان

عضو انجمن شعر چشمه

رفیک چلِ پَسینم! دیرم از یک
تکِ دلمو شِپَسن تَرس و نکِ نکِ
بیا یک رز و امید خدا زید
تک بس نی ننی بخورم خا لیتک

رفیک رنژ بدبختی مشد ماه
امی مهمونِ هروختی مشد ماه
تک دسمالش اشبسن دزرو
بده و ابش تک هشتی مشد ماه!

عکس: زکیه جعفری

مصطفی کارگر

رئیس انجمن شعر چشمه

پَسین جمعه دلگیرن مَوخته
آخه با غصه دَرگیرن مَوخته

بدون تِه دل دیوونه مُردن
بِین از زنده‌ای سیرن مَوخته

تِه نارِ تَف تَششِ جونِ خُم و خُت
که بدجوری خَششِ جونِ خُم و خُت

گُلُم خار اُشکه یا خارم گُل اُشکه
چُن اِسکِ بَششِ جونِ خُم و خُت

عکس: ابوالفضل روانبخش / پندری

چش بوکو ای دِلِ مجا سَوَزِن و هم
خَرَمِن
دشت برا خُرْمیش هر چه بوگاهش
کَمِن
اَسْمه و دیگیا واسه اچوم صحراوی
تا بدنوم قدر یک
دنیا همش یک دمن
شاو سره چو ای رفیق
چش بوکو صیح و اُبدن
لدو خَدایی کِیت له گپ گلِ شَبَمِن
هرجا چداهم باهَ عطر ته اشبا هوا
یاد ته با عطر گل هر جا اچن باهمن
وخته النگه تباد تازرتغل فسیل
دل اچه از دست ما زلف بلندت
خَمِن
صحراوی دل دست خوت
بلبلیا مست خوت
جو تر از هرچی گلن
وقته لُبِت خَرَمِن
ناز نفسیت بيم
همره جَسْت بيم
مِرغ قفست بيم
کربون دست بيم

آشبا کِل بکشی کِل تو از دِل
بکشی
آسمو شادن و تق تق صدای سَنَدولِسِن
که سوتایی له تَش
بای دیدش که همه جا اشبارن
بَزوم و تخم مرنگ خا حناو تکِ طَبِکِن
همه زاغ و نَمکن
ای دوتا بره بها زنده زشتن وله خاب
خیلی بی اَزارن
کَبکه کِر ببه هر که اشنی چَشتِ خَش تا
بینه شادی و عیش اما
ای خِدا پیر بین امره یک با دل خش
امنه که حالا دوتا دلدارن
نور ای فشفشه یا که چزایی و هوا
گوتام شکر خَدا که رَسی موسِم وصل
دو جوون
ته هم از بهر خدایت دو کدم رنجه
بوکو
بده تک عیش اما
تا ببنش دلیامو شادن
که خدا خوشحالن
بی مو چون گل بی خارن

مصطفی خورشیدی

شاعر

کسی نی بشناو درد دل ماء
جَل اشپَسن غریبی منزل ماء
اَتَرَسَم غریت و غم یک پَسینی
و باد اَتِن چُن خَرَمِن گِل ماء

بداو یک مُسی او برکه تاتم
اِشاو یک اِسکان بایینه تاتم
جُئو چُن ماهش رَنگی چُن گُل
مَو شمدو خادِ آینه تاتم

چَشتِ مرهمِ در دَمِنِ ای ننه
چه دنیا خِشِن و خَتِ اکنش خَنه
من خُت سفید اُتکه محض اما
دَلَم خین اب تا شِداریش شَنه
دو دَس تِه یکِ آسمون زَحَمَتِن
دِگه قدرتِ اشنی بُکد نو چَنه
چکد زحمتِ اُمَدَسش ای مهربون
شاو رنژ اتشو تِه رَخَتِ گنه
مَچه از پش ماء که تک زندگی
ما غنر از تِه امنی کِسی ای ننه

عکس: محمد امین نوبهار / پندری

مریم مالدار

عضو انجمن داستان گراش

عَمَمُو اَگَه: «کرونا
آنکده هم که گتان
کروناک نی خو!»
یک هفته قبل از ای که
جدی وابه مدرسیا تعطیل
شوکه.
دُکونیا هم دست و یکی
شوکه و دَر شَبَس.
پنگی مَکس هم دَستشو
درد نکود شوگوت: «حالا ک
معامله نکردای اما هم
حالا وامونیدن دولت هم
ای ماهه پیل او و بَرک
نواسه دگه خو ملت
عیش خوشوان که بر و راو
صَحراویاشو بکنن!
نورز فصل عیاشن و باغ و
خَزیکله و مِنگ چَللیسه!
حالا مَز چ هَمَش اَمَر
یک مَعو؟
خاب معلیمن بشتر
عیشیا تک باغن و باغ هم
پُر...!
پَس اکعن که باید
بُگاوم: «کرونا مچکریم.»
از آنده لَدو پُرسه هم
نَشستان!
ای دگه باید پررنگ
بنویسن مَز که احتمال

دگه آدم از ای ویروسه چه شه؟

اَشه شرکت رانی
صَرر بکود و مجبور بیه
دَرش تَخته بکود تا ور
شکست بیه!
که و نظر ما اَگه اُشناوه
ورشکست بیه باید یک
ماهی رانی مفتی شه
مَرَدَم اَدت تازه کوطیشم
یک رَکمدو نک بکود
که امی چار تکه آخرش
شَتک ول بیه!
خَاب اَمَا چَن گَش باید
زبومو بِلوم بر امی سه
چار تا تکه میوه؟
از خَشینیا کرونا دِگه
بگام ک کسی با
بَنزین سه تومنی اَنه و
آنده «مسافرت» ناچ!
حالا ای بر خانواده اما
خیلی فَرک ناکود مَز که
اَمَا هر سال داور یک انیوم
و اگاوم که یکجا نچوم!
فکر بکنم اسال دگه
اَمَا جایی مُونواشَتین که
نچزبوم!
کسی دُکو و بزال هم ناچ
که تخمه و میوه و شیرینی
اخله، دگه پیل تک کسه و
کارت ایلکه بشتر دوام اوشه!
دگه؟
دُزی هم کیم اوابه مز که
همه خونه از ان/ادان.
یک چدو هم ا:
بعد تحویل سال اسکه
بوس یک ناکود که آدم
وامنه بوس سومی اَدت یا

نه؟!
گپ تریا خیلی بی کائت
و رنگی از زر عیدی هم در
اچن!
دگه آدم از ای ویروسه
چه شه؟
دگه چدو میاد نه
اونتای!
ای متنه فکد بر ای وا
که خونه انعی و داور یک
خنه بکنی!
دست هَرَم دکترو
پرستاریا درد نکود!
خدا ان شالله شه همشو
سلامتی اَدت.
ما خونه انیم تا کارشو
بشتر از ای سخت نوابه!
خواهش اکنم شما هم
اَگه خاطر جون خوتو و
هم شهرینیا تواوه سخت
و سفت خونیاتو انعی!
یک ماه زیدتر: «عیدتو
مبارک.»
حال دلیاتو خش.
دعایاتو کبیل.
کسیاتو پر پیل.
الهی که سال بعدی،
سال خش و پربرکتی بر
مردم ایران و گراش به.

بَرساتی:
مالدار ای یادداشت
روپارسال اشنوشتن.
ماکه ای که کرونا
تازه ریسو گراش.

هووی هووی باد سرد
زمستونی، درختیا رو لَرزه
شه در اوردای، لندو خاطرات
چند سال پیش مز بر زنده
کردای؛ تقریبا سیزده سالوم
وا که ماه اسفند چندسال
پیش و اتفاق خانواده و اقوام
چدوم صَحراو، ما و پُس
خالمو رَفیقیا جدا نشدنی
دونوم، آخر خطی! اسموش
محمد وا، یک مقدار تنگی
نفس هم اشوا،
خلاصه... از آنکه که ما آدم
کنجکاوی دونم، بعد از شام
و مخلفات، مه پوس خالمو
گوت تا اچوم بگردوم. شاوو
سَرِدی وا و مَکس مخالفت
شوآکه، بی بی (بزرگ
خاندان) شَگوت مچی هوا
سردن، تاریکن، اهکه پر
از استخر و برکه ان؛ چی و
چَش اینی زَهرتو اچه!
از طرز چَش کرده محمد
اوم دَنس ترس خردای
وله امگوت هرچه باداباد
فوقوش یک اتفاقی داوت
خاطره ابه. محمد اشگوت
تا پاکت واسیم، اچوم باغ
دایی چنتا میوه هم شَز
اکنوم و داعوم.
حرکت موکه و از پرچین
های باغ گذر موکه، شب
نسبتا روشنی وا، ماه تکه
آسمون وا، باد از بل کلاه
سُرخوم شَخه گاشیام و
ایلکه سرما مبی. مچی اَروم
وا تا قبل از ایکه پرتغال
سومی مَز کد که یک
صدایی شه ما اشگوت بده
رُو استخر. محمد سریع اش
گوت مگه دیوانه ام سرما
سرده!
فکر اشکه ما مه اَنه
گوتن، همی لحظه بدنوم
مور مور بی، یک حسی
بین هیجان و ترس... ویکش
لدو امی صدا انت! ما از سر
کنجکاوی دست محمد اوم
گرت تا از له پله یا اچوم

بَرا، صدای خَس خَس
تنگی نفس پوس خاله لابه
لای صدای هووی هووی باد و
گاش اَسی، محمد هیچی اش
ناگوت وله لَرزش دَستوش
حکایتیا اش وا! آخرین نَفسیا
عمیق مو موکشی، و در
راسته پله یا سنگی استخر
به سمت برا حرکت موکه،
هر پله ای که با بی میلی و
پَرا اچدوم، ساقیا پامو بشتر و
لَرزه در دانونت.
قلبم تند تند شَزت، قبل
از اینکه و خومو بیوم مودی

شاو
سرد
وحشتناک

محمد امین عبدالمهدی

عضو انجمن داستان گراش

یک پله دو واموندن. ما
و پوس خاله خیره و یک
چَش مواکه که کدوم مو
زیدتر قدم آخر اواسه،
همره یک چدوم بَرا!
عجیب و زیبا وا! هیچی،
هیچی نوا، جز بازتاب هاله
نور ماه و ستاره یا له اوو
استخر، حالا ایلکه آرامش

گذشته خومو واگشتسو،
چَش موتک یک بس و هردو
امره یک نفسیا حبس شده
مو و در مودا.
بر مو آنده که، که از له
پله یا بیوم و زَر، ویکش از
تکه اوو صدا غرغر در اونت،
انگار کسی زر اوو وا، دوتیی
مو میخکوب بودوم سرجامو،
واگشتوم که چَش بکنوم، چه
ای که مودی بر همیشه در
خاطر اوسن و تبدیل بودن و
بخشی از رویا و هراس ما.
فکر اکنم ما زید تر از
محمد امی ام دی، یک موجود
عجیب غریب و بی تناسب،
شاخدار و بدنی پولک دار،
گردن دراز و چشایی سرخ،
دست پنجه داروش و سمت
اما بلند اش که، و سمت اما
دانونت، هیچ وقت اگده ترس
ام نخر دیسو، پوس خاله از
ترس خوشیک اش زتیسو، پایام
و لَرزه در انتن، هَنیز نعره ای
که سر محمد ام زت بر فرار
میزباد ناچه، پاکتیا پُر از میوه
مو در بس و پله یا استخر
دوتا یک ته اشخدوم زر و
پشت سَرمو هم چَش موناگه،
محمد خَس خَس شَکه و
نَفسوش بَرا ندانونت و چار بار
تکه مسیر فرار اوه!
جون سالم و دَر موبو و پشت
دست مو داغ موکه که هیچ
وقت ای حادثه بر کسی
تعریف نکنوم و دگه نزدیک
استخریا نیوم تکه شاو.
حال چند سال از امی حادثه
گذشتن و اوقات فراغتوم اچم
پش محمد، اَنه دگه از قول
خوش ترسوی سابق نی. الان
سعی اکنم بشتر افسانه یا،
عقاید اجدادی و... قدیمی تریا
گاش کار بکنم، ام نیاوه باور
بکنم وله احساس اکنم امی
چی که مودی تکه ان شو
سرد وحشتناک، داداملاکه
بودن...

عکس: ابوالفضل روانبخش / پندری

عکس: جواد آبافکن / پندری

فصلنامه داخلی هیات محبان اهل بیت (ع) گرایش

صاحب امتیاز: هیات هفتگی محبان اهل بیت (ع) گرایش

مدیر مسئول: ابوطالب سپهر

سر دبیر: مجتبی بنی اسدی

با همکاری کانال خبری پندری

مهدی وفايي فرد ۰۹۱۷۸۸۱۴۳۹۴

مجتبی بنی اسدی ۰۹۳۷۸۴۳۹۱۴۲

اینستاگرام: @heiatmohebanahlbeit

آپارات: www.aparat.com/heiathaftegi

توضیح دهید! ایشان ابتدا نگاهی از همان مدل نگاه های عاقل اندر سفیه به بنده انداخت و با خیره شدن در افق فرمود: ما چه بدنم؟ بوره از یکتدو سراغ بگر! ما چطر تز بر سوکمت زته توضیح آدم؟ خوت بوگه؟! حالا شه اوش بگائمه! ما بلد نیسم! بوره از مهدنه غلوم سوال بوکو بهتر از ما ادو!

که ترجمه صحبتاشون تقریباً میشه این: من چه بدونم؟ برو از یک نفر دیگر سراغ بگیر! (سوال بگیر یا سوال بپرس!) من چطور برای تو سوکمت زته (خودمم نمی تونم توضیح بدم! یک چیزهایی در مایه های مارمولک یخ زده خشک شده که هنگ کرده و تعجب کرده! یعنی تصور بنده اینست!) توضیح بدهم؟ خودت بگو؟! حالا می خواهی بهش بگویم ها! من بلد نیستم! برو از مهدی غلوم (غلام) سؤال بکن که بهتر از من می داند! بعد هم مهدی غلوم با شنیدن جنجال ما، به ما نزدیک شد و او هم به افق خیره گشت و خیلی جدی گفت: مه ما دکتر صلاحی ام؟ بوره خدا روزیت جاگه دو آدو! ای هم بر اما خبرنگار بوزن! ته اصلا سؤالت اشتباهن!

ترجمه صحبت های این عزیز بزرگوار: مگر من دکتر صلاحی ام (جامعه شناس معروف منطقه)! برو خدا روزیت را جای دیگری بدهد! این هم برای ما خبرنگار شده! تو اصلا سوال ات اشتباه است!

بعد این دو به بنده خندیدند و رفتند و به هم گفتند: ول شاده ای بشر! خوشم ندنسای چه گوتایی! گناه اوشه بخسیا! تا اوش بیرم شهدا گمنام تا شفا شادن!

ترجمه صحبت هایشان: ول اش کن این بشر را! خودش هم نمی داند چه می گوید! گناه دارد بدبخت! تا بیرم اش شهدای گمنام تا شفایش دهند!

من هیچ تحلیلی ندارم اصلاً! خدا خیرتان دهد از سردبیر خواهید دیگر از مصاحبه بیرون بکشد و اجازه دهد مطلب طنز را بر اساس علاقه خودم بنویسم! همین! خداحافظ! اه!

سوکمت زته!

علی محمدی

کنکوری

خب سخت شد دیگر! دقیقاً همینطور!

بریم سر وقت مصاحبه! ابتدا به رسم همیشه ما پیامی رو برای این عزیز بزرگوار ارسال کردیم و مثل همیشه سین شده و پاسخی دریافت نشد! اصلاً نمی دانم چه اصراری است که سین کنند و جواب ندهند! اه!

بعد که شب قبل نوشتن متن ایشان را یافتیم، یعنی در واقع آنان حقیر را یافتند، با دوستانشان سر حقیر آوار شدند و شروع به سک کردن ما کردند! منظورم همان قلقلک است! خب بالاخره زبان مادری است و باید از مطلب، کلماتی چند یاد بگیرد! خلاصه اینکه پس از پرداختن به یکسری کدورت های مختلف که بسیار سک شدیم، تصمیم گرفت پاسخم را بدهد! البته اولش قبول نمی کرد ولی مثل همیشه وقتی گفتیم برای جایی معتبر می خواهیم چاپ کنیم، ژستی رونی کلمن طور گرفت و با نگاهی عاقل اندر سفیه به بنده، گفت: باشه مشکلی نیست!

و قرار بر این شد که فردا طی تماسی هماهنگ کنیم که البته بنده نتونستم و از خدا خواسته عصر فردا در کلات ایشان را به همراه یکی از ملائکه عذاب بنده ملاقات کردیم و بنده خوشحال، ایشان را گرفته و سوال خویش پرسیدم! سوال این بود: زبان مادری شهر گرایش را

سلام و عرض درود خدمت عزیزان بزرگوار مشتاق به زبان مادری!

ابتدا به ساکن عرض کنم که قرار نیست مثل همیشه مصاحبه طولانی ای داشته باشیم! البته خودم می دانم که الان از شادی در پوست خویش نمی گنجید و چون زرافه گردن کشیده اید تا این مطلب را بخوانید ولیکن باید بدانید که مثل همیشه در انتها به متحرک فریب خورده اید! مصاحبه کوتاه است اما تحلیل های حقیر سر و پا تقصیر چیزی بیش از این خیالات خوش شامست!

مثل همیشه مصاحبه ما با آدم هایی است که شما که هیچ، خودشان هم نمی دانند چرا می خواهیم از ایشان مصاحبه بگیریم! حتی خودم هم نمی دانم چرا! سردبیر هم نمی داند!

می بینید؟ همین قدر تباه! همین قدر پوچ! همین قدر نیهیل! همین قدر ...! اصلا ولش کنید! هر وقت توانستید که بفهمید چرا سردبیر موضوع مصاحبه را زبان مادری از دید یکی از اعضای هیأت را از من خواسته، خواهید فهمید چرا از من خواسته زبان مادری رو از دید یکی از اعضای هیأت بیان کنم!